

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Η φιλενάδες των μεγάλων ποιητών. Η μυστηριώδης γυναίκα. Η ξένη που ταξίδεψε από τη Βιέννη για να δει το Χαΐνε. Η τελευταίες ημέρες του ποιητού. Παθητικά έρωτικά γράμματα. Η μυστηριώδης εξαφάνισις της Καμίλλης. κ.λ.π. κ.λ.π.

Ο περασμένος αιώνας — ο αιώνας του ρωμαντισμού — γνώρισε πολλές γυναίκες που άφοιωθήκαν σε μεγάλους ποιητές... μονάχα όμως όσο αυτοί ζούσαν. Π.χ. η κόρησος Γουίττολί, μετά το θάνατο του Βύρωνος, λιγοθυμούσε απ' την άελπισία της διαν άκουγε τόνωμα του αγαπημένου της νεκρού· αυτό όμως δεν την έμπόδιζε να παντρευτεί ύστερ από λίγον καιρό, στο Παρίσι, με κάποιον Γάλλο εύγενή. Ο 'Αλφρέο άποθανάτισε την κόρησος να 'Αλιμπάνι. Και κείνη τον έπληρώσε με το άκριβό νόμισμα της αγάτης της, όσο ζούσε· γιατί μόλις ο ποιητής έλειψε τα μάτια του, ή πιστή φίλη, του έστεισε άμέσως να παντρευτεί κάποιον άσημο γάλλο ζωγράφο, τον Ξαβιέ Φάμπρ. Πιο τυχερός απ' τους δύο παραπάνω συναδέλφους του στάθηκε ο μεγάλος Γερμανός λυρικός 'Ερρίκος Χαΐνε. Η γυναίκα που τον αγάπησε δεν ήταν κόρησος· μά είχε στην ψυχή της εύγένεια πολύ άνώτερη. Και, το κυριώτερο, έμεινε πιστή στη μνήμη του ίνδολάματός της, και μετά το μαρτυρικό θάνατό του.

Κατά τα τελευταία μαρτυρικά χρόνια της ζωής του Χαΐνε, έζησε και ύπεφερε κοντά του, έντελώς άφοισωμένη σ' αυτόν, μία περίεργη και μυστηριώδης γυναίκα, της οποίας έκτος του ποιητού κανείς δεν έγγνώριζε τόν όνομα. Η γυναίκα αυτή ύπηρεσε για τόν ποιητή άγγελος παρηγορίας. Είχε μύτη έλληνική, μάτια γαλάζια, γλυκά και πονηρά και μαλλιά κατάμικρα. Η παρουσία της δυνάμωνε πολύ τόν άρρωστο Χαΐνε. Και τόν περίεργο εινε πως οι φίλοι του την έγγνώριζαν με τόν χαιδευτικό παρατσούκλι ή «Μυίγα» όπως δηλαδή συνηθίσε να την άποκαλεί ο ποιητής, γιατί στην πέτρα τού δαχτυλιδιού της ήταν σκαλισμένη μία μικρή μυίγα.

Ποιά ήταν ή γυναίκα αυτή; Μετά τόν θάνατο του ποιητού, έγινε άφαντη και επί πολλά χρόνια δεν μαθεύτηκε τί είχε άπογίνει. Οι πιο στενοί φίλοι του Χαΐνε τη θυμότανε κάπου-κάπου, εύλογούσανε τόνωμα της.

Αξαφνα μία μέρα, στα 1884, (είκοσι όκτώ χρόνια είχανε περάσει απ' την έποχή που πέθανε ο Χαΐνε) βγήκε στο Παρίσι ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Η τελευταίες μέρες του 'Ερρίκου Χαΐνε». Τό βιβλίο αυτό τόν είχε γράψει ή άγνωστος ως τότε φίλη του ποιητού που δεν είχε πάψει καθόλου, κατά τόν μεγάλο χρονικό διάστημα που πέρασε, να τιμάει εύλαβητικά τή μνήμη του φίλου της. Και τότε ο κόσμος έμαθε τόνωμα της άσύγκριτης αυτής γυναίκας—και τή συγγενητική ιστορία μιας μεγάλης και δυνατής αγάτης.

Λεγότανε Καμίλλη Σέλδεν. Είχε έρθει απ' τή Βιέννη, να δώσει του ποιητού, που ήταν άρρωστος στο Παρίσι, ένα μουσικό κομμμάτι κάποιου φίλου του. Μά δεν έκανε τόν μεγάλο αυτό ταξίδι άπλως και μόνο για να έκτελέσει αυτή την παραγγελία. Άλλοι ήταν οι λόγοι που την έσπρωξαν να φύγει απ' τόν τόπο της. Είχε αγάπησει τόν ποιητή απ' την άνάγνωσιν των ποιημάτων του. Και όταν έμαθε πόσο βισανιζότανε στην ζωνητιά, ή μεγάλη καρδιά της και ή μεγαλύτερη αγάτη της της ύπυλθουσαν να πάει κοντά του, να τού παρασταθεί, να χύσει βάλσαμο παρηγορίας στην πονεμένη του ψυχή. Φαντασθήτε λοιπόν τή συγκίνησή της όταν τόν είδε για πρώτη φορά. Εκείνος ήταν εξαντλημένος. Τόν είχε κουράσει ή ύπερβολική εργασία στην οποία είχε ύποβληθει για ν' άγοράξει τουαλέτες της μακαρίτισσος της γυναίκας του. Η αγαθή όμως Καμίλλη δεν ήθελε τίποτα απ' αυτά. «Ηθελε μονάχα να βρισκεται κοντά του, να τόν βλέπει, να τόν περιποιείται. Της έφτανε τόν αίσθημα και ή αγάπη—τό αίσθημα και μέσ σ' αυτό άκόμα τόν πόνο, ή αγάπη και μέσ σ' αυτήν άκόμα τή φτώχεια. Ο Χαΐνε τόν είχε καταλάβει αυτό. Βρήκε σ' αυτή την «συγγενή της ψυχής του». Και όλόένα τη στόλιζε με νέα χαιδευτικά όνόματα—μυίγα, γατίσος, περμιτεράκι. Ήταν τόν μόνο δώρο που μπορούσε να της κάνει, ο φτωχός!

Μαζί της ο Χαΐνε — που καταλάβαινε τόν τέλος του να πλησιάζη — συζητούσε για τις πρώτες αγάτες του. Όλες ήταν ύδαρες λεπτότατες, φρασιμένες με άδύοτανα νήματα όνειρων και έκστάσεως. Άλλη έμοιαζε με ρόδο, που φοβότανε να τόν σφίξει στην άγκαλιά του, μήπως εξαμισυτε. Άλλη τόν αγαπούσε τόσο νεροπολά «ώστε μόλις τόν έβλεπε, χαμήλωνε τόν κεφάλι και τή μακρά μύτη μαλλιά της που σκέπαζαν τόν κατακόκκινο πρόσωπό της, άφηναν να φαίνονται μονάχα δύο μάτια, φωτειρά σαν άστέρια που λάμπουν μέσα σε σκοτεινιασμένο ούρανό.» Άλλη πάλι καθότανε και τού διηγότανε παλιά παραμύθια της νύμφης του Ρήνου, της πανέμορφης και μυστηριακής Λορελάης. Η τελευταία απ' όλες

λεγότανε 'Ιωάννα και ήτανε τόσο όμορα και ίσχνή απ' τήν άρρώστεια που της έρωγε τα στήθη, ώστε τού φαινότανε τού Χαΐνε πως άνηκε σε φανταστικό κόσμο...

Η Καμίλλη Σέλδεν άδουσε τις παλιές αυτές έρωτικές περιπέτειες τού φίλου της μ' εύχαρίστησι, έπειδή έβλεπε εύχαριστημένο κι αυτόν τόν ίδιο, γιατί ξαναθυμόταν έτσι τα νεανικά του χρόνια. «Πράγμα παρόδοξο!» λέει ή Καμίλλη στο ήμερολόγιό της, «ή ζωντανή και άκμαία φύση ένέννευ άποστροφή στον 'Ερρίκο, σαν ένα θέαμα κοινότατο και συνεπώς, δυσάρεστο. Τό πρόσωπό της, μου έλεγε κάποτε, μιλώντας μου για μία γυναίκα, είχε τή φυσική εκείνη δροσορότητα, την άνθηρά εκείνη χροιά που μου προξενεί πάντα όδυνηρή έντύπωση, έπειδή προτιμώ τόν χρώμα τού θανάτου ή τού μαρμαρού. Άλλοτε πάλι μου έλεγε πως μονάχα τάγάματα και τις πεθαμένες αγάτες με πάθος στη ζωή του.»

Μά τις αγάπτες πραγματικά ο Χαΐνε όλες αυτές τις αιθέριες ύπαρξεις; Ζήτημα εινε. Γιατί, όπως λέει κι ο ίδιος στις «Ταξιδιωτικές εικόνες» του, ή γυναίκα που ήθελε να την αγαπήσει έρωσε να τόν μεταχειρισθί σαν σκύλο. Ποιά γυναίκα όμως μπορούσε να μεταχειρισθί σαν σκύλο ένα νέο ώρατο σαν θεά και ποητή ο ά διάβολο; Μά είχανε περάσει τα εύτυχημένα ένένα χρόνια της νεότητος.

Μαζά νόσος είχε παράλυσει, είχε καταβάλει τόν θεό και μονάχα ο διάβολος είχε μείνει απ' τόν Χαΐνε. Κλεισμένος όλη τή μέρα σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο πέμπτο πάτωμα ένός σπιτιού κοντά στο 'Ηλύσια Πεδία, μαρινότανε απ' την άγωνία και την άπόγνωση. 'Οχτώ δόλόκληρα χρόνια μαρτυρικής ζωής πέρασε εκεί, γελώντας σαρκαστικά μονάχα, όταν πήγαινε να τόν επισκεψθί κανείς φίλος του ή τρωφερά όταν έγραφε στη μητέρα του, απ' τήν οποία έκρυβε τήν τρομερή άλήθεια.

Μά όταν πήγαινε και τόν έβλεπε ή «Μυίγα» ο άελπισμένος ποιητής έπαινε ζωή και έκανε σα μικρό παιδί όταν δέν εκείνη ήτανε μακρρά του της έγραφε απ' τήν πολυθρόνα ή απ' τόν κρεβάτι του γράμματα γεμάτα πόνο, άελπισία και καυστική ειρωνεία. Άλλοτε της έγραφε γερμανικά και άλλοτε γαλλικά, τά οποία ήξερε στην έντέλεια, σαν τή μητρική του γλώσσα.

Είκοσι τρία γράμματα της είχε στείλει όλα, όλα, κατά τόν διάστημα της γνωριμίας των. Σ' ένα απ' αυτά της λέει :

«Είμαι τρελλός απ' τή χαρά μου όσο ουλογιζομαι πως θά σε ξαναδώ σε λίγο, πως θαφθώ με τή χείλη μου να ζωντανή σπαργίδα πάνω στα ώρατα χαρακτηριστικά τού προσώπου σου. Ω! ή φράσις αυτή θά είχε σημασία λιγώτερο πλατωνική άν εκείνος που σού τίν έγραφε ήταν άνθρωπος. Μά έγω δεν είμαι πιά άνθρωπος. Είμαι μονάχα ή σκιά τού έαυτού μου. Αυτό πιθανό να σε ευμάρη, έμένα όμως δέ μ' άρέσει καθόλου!...»

Σ' ένα άλλο γράμμα του, δέ μπορεί να συγκατηήση τή σπαρτακική κραυγή που βγαίνει απ' τή πονεμένα του στήθη :

«Χαίρε, καλή μου! Γέλω άπ' τόν πόνο, τά δόντια μου τρίζουνε, τρελλαινομαι, χά χά, χά!...»

Εκείνη πήγαινε και τόν έβλεπε. Μά τις τελευταίες μέρες της ζωής του Χαΐνε, δέν τόν είδε καθόλου. Στο βιβλίο της δέ μάς λέει τόν λόγο της άνεξηγήτου άπομακρυνσώς της απ' τόν αγαπημένο της φίλο, προς χράιν του όποιου ξενιτεύθηκε. Μά τόν γεγονός εινε πως κάποιος ψυχρό και πένθιμο πρωί τού 1866, ένα ταπεινό φέρετρο έβγαινε από ένα σπίτι, κοντά στα 'Ηλύσια Πεδία. Πολύ λιγοστοί ήταν οι φίλοι που άκολουθούσανε τόν νεκρό στη στενή του κατοικία. Και όμως τόν μικρό ένεινο και φτωχικό φέρετρο έκλεινε δόλοκληρη μαρτυρική ζωή, γεμάτη δάκρυα, πόνο και άελπισμένο σαρκασμό, έκλεινε τόν 'Ερρίκο Χαΐνε.

Από κείνη τή μέρα ή Κατίνα και ή Παυλίνα, ή δυό γρηές που τόν περιποιότανε στην άρρώστεια δέν ξανάδανε να πατή στο έρημο πιά δωμάτιο τού νεκρού ποιητού, ή μυστηριώδης και ώραία γυναίκα, που έρχότανε άλλοτε και τόν έβλεπε τακτικά, φέρνοντας τόν γέλοιο και τή χαρά τής σκυθρωπής μοναξιά του.

Πολλοί και διάφοροι θρόλλοι έπλεέχθησαν γύρω απ' τή νέα αυτή — απ' τήν οποία ήξεραν τόν παρονόμο που της έβγαλε ο Χαΐνε — μά σε λίγο την είχανε λημονήσει, ως στου μία μέρα φάνηκε τόν βιβλίο που είπαμε παραπάνω...

Πολλοί έγραψαν για τόν έρωτα της Καμίλλης Σέλδεν. Και όλοι εύρέθησαν σύμφωνοι πως εινε απ' τά σπάνια παραδείγματα μεγάλης και άνιδιοτελούς αγάτης.

Φαντασθήτε ένα νέο και τρωφερό κορίτσι να φεύγη απ' τόν τόπο του κι να πηγαίνη σ' άλλη χώρα για να παρηγορήση ένα πε-

Ο 'Ερρίκος Χαΐνε τήν έποχή της μαρτυρικής του άρρώστειας.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ

'Η αναποφασιστικότης δέν εινε ελάττωμα, εινε αρρώστεια, κι' αρρώστεια μάλιστα όχι τόσο σπάνια όσο νομίζουμε...

'Ενας άνθρωπος πού πάσχει απ' την αρρώστεια αυτή εινε αναποφασιστος σε όλα, στην έκλογή ενός φορέματος, όπως και ενός σπιτιού, αναποφασιστος για μιὰ έκταξη πού πρόκειται να κάνει...

- Μαρία, με συμβουλεύεις να πάω την όμπρέλλα μου;
- Όπως θέλεις, φίλε μου...
- Πιστεύεις πως θά βρέξω;
- Δέν ξέρω, φίλε μου...
- Τότε... νά!... την πέρνω!...
- Κάνεις καλά φίλε μου...
- 'Αλλ' αν δέν βρέξω, θά μου εινε βάρος περιττό.
- Αί, καλά, μη την πέρνεις.
- 'Αλλ' αν βρέξω, θά γίνω μούτζεμα...
- Τότε πάω την.

'Α! μά είσαι ανυπόφορη! Πάρε την... Μη την πάρεις!... Τι διάολο! Πρέπει να έχω επί τέλους κανείς μιὰ σωστή γνώμη. Είσαι πολύ αναποφασιστή! Πές μου, μά και καλή. Νομίζεις πως θά κάνω καλά αν την πάρω;

'Ε, καλά! Τότε την πέρνω... Και όμως... Το βαρόμετρο άρχισε να ανεβαίνει από σήμερα τόν πρωί 'Ο ουρανός καθαρίζει. Τά σύννεφα φεύγουν. 'Εάν ο καιρός θά εινε καλός, δέν θάχω πιά τόν νού μου σ' αυτήν την διαλογομπρέλλα και θά την χάσω... 'Α! μά την πάτησε μου! χωρίς άλλο, δέν θά την πάρω.

Τέλος φεύγει κυρίως αναποφασιστος. Περνώντας όμως από τόν διάδρομο βλέπει την όμπρέλλα του, την πέρνει και φθάνοντας κάτω στην είσοδο... την αφήνει στον θυρωρό!...

(Απ' τó Γαλλικό, τού 'Ερρίστου Λεγκουβέ).

νηνιάρη, άρρωστο, παράλυτο, έτοιμόθαντο ποιητή—μόνο και μόνο επειδή τó σωματικό αυτό έρεπύτο λεγόταν 'Ερρίκος Χάινε, έπειδή είχε συγχιανήσει την ψυχή της με τά τραγούδια του.

'Η ιστορία μονάχα ένα άλλο δυοιο παράδειγμα αναφέρει: τόν τραγικό και θρυλικό έρωτα τού 'Αβαϊλόου και τής 'Ελοϊζας—ή όποια, νομίζοντας ότι ό γάμος θά ζημίονε την ύπόληψη τού θεολόγου συζύγου της, άνηθήκε να γίνη νομίμως γυναίκα του, μολοντί τού είχε παραδοθεί, κι' έγινε έτσι άφορη να καταστραφούν και οι δύο.

Και ή Καμίλλη, άφού επί 25 δλόκληρα χρόνια έμαρτύρησε με την ανάμνητη της άγάπης της για τόν άτυχο Χάινε, δέ μπόρεσε μιὰ μέρα να κρατηθή κι' έκαστε κι' έγραψε τις στιγμές πού πέρασε μαζί του, άκαλυπτόντας συνάμα και τόνόμα της, τó όποιο τόνόσο καιρο τó είχε κρατήσει μυστικό!

'Ελα ατίριο! > τής έπε μιὰ μέρα ό έτοιμόθαντος Χάινε, καταλαβαίνοντας πως λίγες μέρες τής ζωής του έμεναν.

Μά κείνη δέν πήγε—δέν πήγε ούτε και νεκρό να τόν φιλήση. Γιατί; 'Αβυσσος σκοτεινή και άνεξιγνίστος ή ψυχή τής γυναίκας. Μετανόησης όμως μικρά γι' αυτό. Και τελειώνει τó βιβλίο της με δάκρυα άπολαύσεως και μετανόιας, λέγοντας:

'Είχα ποθήσει να πεθάνω πριν άπό αυτόν για να γλυτώσω άπό τó φλογερό έρωτα πού έτρωγε τά σωτικά μου' μά κείνος πέθανε πολύ πιά μπροστά από μένα, έχοντας φορητά παραπονο έναντίον μου, έπειδή τόν έξήχασα στις τελευταίες του στιγμές! Και τώρα μ' έδικαιτεί άπό τόν τάφο του, πλακώνοντας την καρδιά μου με τó βάρος τής άσπρηής; σιωπής του...>

N.

Τό μουστάκι γίνεται πάλι τής μόδας :

'Όστε τó μουστάκι πρόκειται να ξαναγίνη και πάλι τής μόδας; Αυτό τούλάχιστον βεβαιώνει τó γαλλικό περιοδικόν <Τέχνη και Μόδα> επί τη βάσει, ως λέγει, έγκύριον πληροφοριών.

Αί έγκυριοι δέ πληροφοριοί τού έν λόγω περιοδικού προέρχονται από τούς ειδικούς κύκλους τής γαλλικής πρωτεύουσας, οι όποιοι άσχολούνται έξ επαγγέλιματος με τις καινοτομίες τής άνδρικής μόδας.

Σημειώτέον ότι ή νέα μόδα πού άρχισε να έξη άρκετους όπαδούς στο Παρίσι, δέν άποκλείει μόνον τά ξυρισμένα μουστάκια, αλλά και τά κομμένα αλλά 'Αμερικανί. Τά μουστάκια σύμφωνα με τας άπαιτήσεις τής μόδας αυτής πρέπει να εινε άρκετά μακρτά, όστε να μπορούν να στρίβονται εύκολα.

'Η 'Αμερικανικές έκκλησίες και τó ασύρματο τηλέφωνο!

Συναγωνισμό μεταξύ τών έκκλησιών έφαντάζεσθε ποτέ; 'Όχι βέβαια. Και όμως αυτό συμβαίνει στην 'Αμερική. Οι έκκλησίες τών χωριών και τών μικρών πόλεων, διεμνησθησαν προς τις εν τριετείς θρησκευτικές άρχές τής Ουάσινγκτον για τó συναγωνισμό τών όποιων τούς κάμουν οι μεγάλες έκκλησίες, οι όποιες έχγατέστησαν σταθμούς ασύρματος τηλέφωνα μέσα στις αίθουσές των και έτσι διαβιβάζουν κάθε Κυριακή όλα τά τροπάρια στα σπήτια τών ένοριών των!

Με τόν τρόπο αυτό, οι ένοριται τών μικρών έκκλησιών, έφραδιασμένοι με ασύρματα τηλέφωνα, έχγατελείπουν σιγά-σιγά τις έκκλησίες τωι και μένουν στο σπήτι τους, όπου άκούνε ή λειτουργία με όλη τους την ήσυχία.

Τά χείλη και ό χαρακτήρ τού άνθρώπου

'Ο 'Αγγλος έπιστήμων Χάρσ Μένδερς, άνεκοίνωσε τόν παρελθόντα μήνα στην άκαδημία τών φυσικών έπιστημών τού Λονδίνου, ότι από τά χείλη μπορούμε άξιολογα να διαγνώσουμε τó χαρακτήρα ενός άνθρώπου. Σύμφωνα με τις θεωρίες τού κ. Μένδερς τά πολύ κόκκινα χείλη δείχνουν άνθρωπο σκληρό και έγωιστή, τά μακρτά και πλατιά χείλη δείχνουν χαρακτήρα άπαθή, πεπορωμένο και παντελή έλλειψη συνειδήσεως. Τά μικρά και λεπτοκατωμένα χείλη, φανερώουν άνθρωπο έγωιστή, άναρχικό και πείσμα. Τά χείλη τά όποια δείχνουν εύθυμο άνθρωπο και καλόκαρδο, ειναι τά κανονικά και όλογο παχειά. Τέλος τά χείλη πού ειναι πολύ παχειά, σαρκώδη και έχουν τó σχήμα περισπωμένης, δείχνουν άνθρωπο ρωμαντικό και επιπόλαιο.

Πόση ποσότης ραδίου υπάρχει στον κόσμο

'Όπως ειναι γνωστό, τó προτιμώτερο και σπανιότερο μέταλλο στον κόσμο ειναι τó ράδιο. Οι θαυμάσιες θεραπευτικές ιδιότητες τού μετάλλου αυτού έπιτυγχάνονται μόνον σε έλάχιστες ποσότητες, γιατί τó προϊόν αυτό σπανίζει πολύ, ή τιμές δέ και τών ελάχιστων μορίων του, άνέρχονται εις κολοσιαία ποσά.

Τό σύνολον τού ραδίου τού όποιον έχει έξαχθεί ως τώρα σε όλο τόν κόσμο άνέρχεται εις 160 γραμμάρια! 'Ενα δλόκληρο έργοστάσιο, στο Γιόχινσταλ τής Βοημίας, έξάγει μόνον δύο γραμμάρια ραδίου κατ' έτος, ή δέ Ευρώπη, από τις άρχές τής ανακαλύψεως τού ραδίου έχει έξαγάγει έν σύνολφ μόνον 40 γραμμάρια ραδίου! 'Από την στατιστική τού περιφημου Γερμανού 'Ιατρού Σάιτελ, ή μεγαλύτερη παραγωγή ραδίου εις όλον τόν κόσμο γίνεται από την 'Αμερικανικήν 'Εταιρείαν «Στάναρ» τού Πιτσοβόουρου. 'Η 'Εταιρεία αυτή έχει παραγάγει, μέχρι σήμερα, έν όλοφ 85 γραμμάρια ραδίου, ή δέ έτησια της παραγωγή άνέρχεται εις 16-18 γραμμάρια!...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ύλης και δλόκληρη βιβλιοθήκη. 'Επίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογο. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. 'Αγοράζονται άκόμη έργα ζωγραφικής, άγιογραφία βυζαντινά και παλαιά κομφοτεχνήματα. Είδοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.